

и въ облекенитѣ очи и въ цѣлото, застинало въ нѣмо учудване лице грѣе толкова вѣра, радость, възторжена изненада. Той представлява грѣмнагъ съ пушката на щастieto човѣкъ. Нещастенъ беднякъ, който намира имане и стои вцепененъ надъ него. Просякъ, който изведнѣжъ се вижда милионеръ и ще заохка отъ рядость.

— Владо! — беззвучно и болезнено трепти гласътъ му. — Ти си човѣкъ, ти си ми Господь! Азъ нѣма да те забравя цѣлъ животъ.

И следъ кратка пауза, като си взема дѣхъ, той възбудено говори:

— Дали ще ми дадатъ, а? Кажи де! Казвашъ, дали сж на мнозина други. Че зашо тогава да не дадатъ и на мене? Сигурно! Моята диплома е отъ Женевския университетъ. Ако питащъ колко струва, ще ти кажа, че докато свършихъ, баща ми, Богъ да го прости, продаде две ниви. Да, дветѣ най-голѣми ниви! Но изходътъ е намѣренъ вече. Съ петъ хиляди ние ще преживѣемъ поне още два три месеца, а пѣкъ дотогава азъ ще намѣря работа. Ехъ, братко, какво щастие, че те срѣщнахъ! Хайде да идемъ до банката, да взема паритъ и да се почерпимъ. Ако имашъ нужда отъ пари, азъ ще ти заема. Искашъ ли хиляда? Хайде да вървимъ.

И тѣ се упжтватъ къмъ банката. Изъ пжтя Главинчевъ възбудено разправя за себе си, за живота си въ странство и въ България, за любимата си жена. Смѣе се отъ избликъ на щастие и възторгъ, кани другаря си на вечеря, за да видятъ и двамата какъ тя, Наталия, ще подскочи отъ радость, какъ ще заплѣска съ ржце и ще ги разцѣлува. Гърбавиятъ момъкъ сжщо се смѣе, но има нѣщо пресилено и измжчено въ неговия смѣхъ. Каточели той се колебае, да продължава ли играта или да я прекжсне. Той наблюдава другаря си скришно, готовъ